

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Věrou Pazderovou, LL.M., M.A., ve věci

žalobce: U. G., nar. X
státní příslušnost Ruská federace
t. č. pobytem Pobytové středisko Bělá – Jezová, Jezová 1501, Bělá pod
Bezdězem
proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2024, č. j. OAM-500/ZA-ZA11-D02-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 20. 6. 2024 žalovaný zastavil řízení o žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť ji shledal nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) téhož zákona (k posouzení žádosti je příslušný jiný stát Evropské unie). Současně rozhodl, že státem příslušným pro posouzení žalobcovy žádosti podle nařízení č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí

země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Chorvatsko.

2. Ke skutkovým okolnostem žalovaný uvedl, že žalobce vycestoval z Ruska dne 4. 4. 2024 letecky přes Turecko do Srbska, následně pokračoval do Chorvatska a ČR. V minulosti žádal o mezinárodní ochranu v ČR, Dánsku, Švédsku, Nizozemsku a Chorvatsku. V roce 2013 měl v ČR povolen pobyt, jehož platnost skončila uplynutím lhůty. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že mu byl v Rusku přiznán invalidní důchod, někdy má srdeční slabost, která vyžaduje zásah lékaře, a v roce 2023 prodělal operaci srdce. Aktuálně je soběstačný a nepotřebuje péči jiné osoby. Dokumenty o svém zdravotním stavu nedisponuje. K rodinné situaci uvedl, že manželka a tři synové žijí ve Francii. Je s nimi v nepravdělném kontaktu. V nepravdělném kontaktu je také s dalšími dvěma syny žijícími v ČR.
3. Na případ žalobce byl podle žalovaného aplikovatelný čl. 3 odst. 2 první pododstavec nařízení Dublin III, který stanoví: *„Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.“* Ze systému EURODAC žalovaný zjistil, že žalobce dne 8. 4. 2024 požádal o mezinárodní ochranu v Chorvatsku. K posouzení žalobcovy žádosti je proto příslušné Chorvatsko, které se na základě žádosti žalovaného ze dne 22. 4. 2024 implicitně stalo odpovědným ke dni 7. 5. 2024. Na základě Informace OAMP – Chorvatsko ze dne 16. 8. 2023 žalovaný dospěl k závěru, že neexistují závažné důvody se domnívat, že by v Chorvatsku docházelo systematickým nedostatkům chorvatského azylového systému. Ani žalobce neuvedl k návratu do Chorvatska žádné výhrady.
4. Dále žalovaný konstatoval, že žalobce není závislý na péči jiných osob. Do ČR se dostal nelegálním způsobem sám a také k žalovanému přichází pravidelně sám. Jeho příbuzní žádnou písemnou garanci, že se o něj budou starat, neposkytli. Během pobytu v pobytovém středisku byl žalobce pouze jednou na jednodenní propustce, z čehož vyplývá, že se o něj rodina nemůže či nechce každodenně starat. Nejsou proto splněny podmínky pro aplikaci čl. 16 nařízení Dublin III.
5. Žalovaný neshledal ani důvody pro uplatnění čl. 17 nařízení Dublin III. Žalobcův zdravotní stav nevykazuje nutnost mimořádné léčby. Lékařské zprávy žalobce nepředložil. Samotný věk není nemocí. Před přemístěním od Chorvatska budou podniknuty kroky, které zajistí žalobcův bezpečný a klidný převoz na hranice s odpovědným státem. Přestože má žalobce v ČR dva syny a bratra, další příbuzní (manželka a další synové) žijí ve Francii. Vybírání si výhodnějšího státu pro aktuální potřeby je v rozporu se cílem a smyslem nařízení Dublin III, které má zamezit násobení žádostí o mezinárodní ochranu jedním žadatelem.

II. Obsah žaloby

6. Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).
7. Namítá, že nemůže být předán do Chorvatska, protože má v ČR přímé příbuzné a v minulosti mu zde byla udělena doplňková ochrana. Žalovaný měl proto podle žalobce využít čl. 17 nařízení Dublin III. Žalobce je přesvědčen, že v jeho případě existují důvody zvláštního zřetele hodné, žalovaný měl proto povinnost odůvodnit, proč toto diskreční ustanovení nevyužil. Této povinnosti žalovaný nedostal, protože jeho odůvodnění je nesrozumitelné a vnitřně rozporné.
8. Nesrozumitelnost žalobce spatřuje v tom, že na straně 4 napadeného rozhodnutí je uvedeno,

že v ČR žijí žalobcovy potomci, dále je zde údaj o tom, kolikrát byl žalobce přemístěn zpět do ČR, a že získal doplňkovou ochranu v roce 2013, informace o žalobcově rodině v ČR je i a straně 5, následně je ale na straně 6 nepravdivě uvedeno, že žalobce nemá v ČR příbuzné, nikdy zde nebyl a že jeho přítelkyně je Ukrajinka. Rozpory pokračují konstatováním, že žalobce je mladý a zdravý člověk, který se může adaptovat na podmínky své země, na konci téže stránky je však uvedeno, že žalobcův zdravotní stav nevykazuje nutnost mimořádné léčby a že samotný věk není nemocí. Na str. 7 pak žalovaný opět potvrzuje, že má žalobce v ČR dva syny a bratra. Zakončení odůvodnění slovy „z výše uvedených důvodů“ znemožňuje pochopit stav věci.

9. Dále žalobce zdůraznil, že má v ČR silné osobní vazby. Od roku 2013 byl držitelem doplňkové ochrany. O její prodloužení nežádal, protože se domníval, že se situace v Rusku uklidnila. Po vypuknutí války na Ukrajině však žalobci a jeho synům začaly chodit povolávací rozkazy, žalobce se proto z důvodu hrozby mobilizace rozhodl opět uprchnout. Aby se dostal do ČR, vycestoval nejprve do Srbska a poté do Chorvatska, kde byl zastaven na hranicích a požádal tam o mezinárodní ochranu. Cílem jeho cesty byla ale celou dobu ČR, kde má zázemí, neboť zde žijí jeho potomci s rodinami. Naopak v Chorvatsku nemá žádné vazby. Žalobce dodal, že jeho manželka skutečně žije ve Francii, spolu však nežijí, ale dosud nepřistoupili k oficiálnímu rozvodu. Informace o tom, že má žalobce přítelkyni na Ukrajině je nepravdivá.
10. Dále žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 22. 3. 2023, č. j. 5 Azs 24/2023-23, a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 10. 11. 2020, č. j. 33 Az 51/2020-39, s tím, že se domnívá, že tamní žadatelé měli podobné vazby v ČR jako on. Odůvodnění k čl. 17 nařízení Dublin III je podle něj nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
11. Závěrem žalobce namítl, že žalovaný zjistil skutkový stav nedostatečně a porušil § 3, § 50 odst. 2 a 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný zdůraznil, že rodinné vazby nejsou bez dalšího důvodem pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. Důvody zvláštního zřetele hodné nejsou v případě žalobce dány. Byl to přitom žalobce, kdo zavedl příslušnost Chorvatska, neboť tam podal žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný také připomněl předchozí žalobcovy žádosti v různých členských státech a skutečnost, že doplňkovou ochranu, která mu byla v minulosti udělena, si neprodloužil a dobrovolně se vrátil do země původu. Podle žalovaného je proto zřejmé, že žalobce „provozuje azylový turismus“. Takové chování není možné považovat za důvody zvláštního zřetele hodné. Napadené rozhodnutí je proto podle žalovaného právně i věcně správné.

IV. Posouzení žaloby soudem

13. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (žalobce převzal napadené rozhodnutí dne 16. 7. 2024 a žaloba byla podána dne 29. 7. 2024), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud rozhodl ve věci v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem (implicitně) souhlasili.
14. Žaloba není důvodná.
15. Dublinský systém, jehož jádrem je nařízení Dublin III, je právní mechanismus sloužící k určení státu, jenž má být odpovědný za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané

státním příslušníkem třetího státu. Vychází ze zásady, že k posouzení žádosti je příslušný právě jeden členský stát, a to především členský stát, který hrál největší úlohu při vstupu a pobytu žadatele na území členských států, s určitými výjimkami, jež mají chránit celistvost rodiny (viz důvodová zpráva k nařízení Dublin III). S ohledem na tento výchozí předpoklad jsou pak řazena i jednotlivá kritéria. Články 8 až 11 se týkají nezletilých a žadatelů, kteří mají na území EU rodinné příslušníky nebo příbuzné, kteří požívají mezinárodní ochrany nebo o ni žádají. Následující články 12 až 14 (udělení víza nebo povolení k pobytu; nedovolené překročení vnější hranice; vstup s osvobozením od vízové povinnosti) mají zpravidla umožnit, aby příslušnost k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu připadla členskému státu, který primárně umožnil vstup nebo pobyt žadatele na území členských států EU (viz rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 26. 7. 2017, *Jafari*, C-646/16, body 87 až 91). Posledním kritériem kapitoly III je žádost o mezinárodní ochranu v tranzitním prostoru mezinárodního letiště (čl. 15).

16. Článek 3 odst. 1 nařízení Dublin III stanoví, že žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III tohoto nařízení. Podle čl. 7 odst. 1 se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v kapitole III, tedy v čl. 8 až 15. Teprve pokud nelze nalézt vazbu mezi žadatelem a státem určeným podle uvedených kritérií, přichází v úvahu „zbytkové kritérium“ podle čl. 3 odst. 2 prvního pododstavce, tedy stát, v němž žadatel podal svou první žádost o mezinárodní ochranu.
17. Právě posledně uvedená situace nastala v nyní posuzované věci, neboť ze spisu nevyplývá, že by žalobce splňoval kritéria čl. 8 až čl. 15 nařízení Dublin III (takovou skutečnost žalobce ani netvrdil), a zároveň ze systému EURODAC vyplývá, že žalobce podal dne 8. 4. 2024 žádost o mezinárodní ochranu v Chorvatsku (tuto skutečnost žalobce výslovně připustil). Chorvatsko na žádost žalovaného o přijetí žalobce zpět ze dne 22. 4. 2024 neodpovědělo, má se proto za to, že žádosti vyhovělo (viz čl. 25 odst. 2 nařízení Dublin III). Žalovaný proto nepochybil, určil-li příslušnost Chorvatska k posouzení žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu. Tento závěr ostatně žalobce v žalobě nijak nepochybnil.
18. Žalobce by nemohl být předán do členského státu určeného podle čl. 3 odst. 2 prvního pododstavce nařízení Dublin III pouze v případě, pokud by existovaly závažné důvody se domnívat, že v tomto státě dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III, srov. také rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, *N. S. a další*, C-411/10 a C-493/10). V takovém případě by členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu (tedy ČR), byl povinen pokračovat v posuzování kritérií stanovených v kapitole III. Teprve pokud by nebylo možné provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě těchto kritérií, ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, stal by se příslušným členský stát, který řízení o určení příslušného členského státu vede (čl. 3 odst. 2 třetí pododstavec nařízení Dublin III). Tato situace však v posuzované věci nenastala.
19. Žalovaný se otázkou případných systémových nedostatků v Chorvatsku ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III zabýval, na základě informací o Chorvatsku však neshledal, že by existovaly závažné důvody se domnívat, že by v Chorvatsku docházelo k takovým systémovým nedostatkům, které by dosahovaly možného rizika nelidského nebo ponižujícího zacházení. Tento závěr žalobce v žalobě nijak nepochybnil a ani v průběhu

správního řízení nevznesl vůči Chorvatsku žádné výhrady. Ani soudu není z úřední činnosti známa žádná skutečnost, která by vylučovala přemístění žadatelů o mezinárodní ochranu do Chorvatska.

20. Podstata žalobní argumentace směřuje k nevyužití čl. 17 nařízení Dublin III, tedy diskreční klauzule, někdy též označované jako klauzule suverenity. Podle odstavce 1 citovaného ustanovení se „[o]dchylně od čl. 3 odst. 1 [...] může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný“ (odstavec 2 pak stanoví možnost členského státu požádat jiný členský, aby z humanitárních důvodů určitého žadatele převzal). Klauzule suverenity vyjadřuje tradiční privilegium státu udělovat cizincům azyl a zároveň navazuje toto oprávnění na společný evropský azylový systém. V rozsudku ze dne 16. 2. 2017, C. K., C-578/16 PPU, Soudní dvůr potvrdil, že i při použití diskrečního ustanovení čl. 17 členský stát uplatňuje unijní právo.
21. Klauzule suverenity byla obsažena již v předchozím nařízení Dublin II (č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států), a to v jeho tehdejší č. 3 odst. 2. Ve výše zmíněném rozsudku *N. S. a další* byl Soudní dvůr dotázán, zda pokud je zjištěno, že příslušný členský stát nedodrжуje základní práva, je členský stát, který má provést přemístění žadatele o azyl, povinen přijmout odpovědnost za posouzení žádosti o azyl podle diskrečního ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin II. Jinými slovy, zda se za určitých okolností může stát z diskrečního oprávnění povinnost. Soudní dvůr odpověděl tak, že pokud by existovaly závažné důvody se domnívat, že v příslušném členském státě dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU, nelze žadatele do takového státu přemístit a je třeba pokračovat v posuzování dalších kritérií pro určení členského státu. Pokud by nebylo možné provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě těchto kritérií, ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, stal by se příslušným členský stát, který řízení o určení příslušného členského státu vede. Dodal, že je třeba, aby členský stát, v němž se žadatel o azyl nachází, dbal na to, aby nezhoršoval situaci, kdy jsou porušována základní práva tohoto žadatele, postupem určování příslušného členského státu, který by byl nepřiměřeně dlouhý. V případě potřeby mu přísluší, aby v souladu s podmínkami stanovenými v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin II posoudil žádost sám.
22. Situace popsaná v rozsudku *N. S. a další* byla následně z klauzule suverenity „vydělena“ a byla výslovně zakotvena do čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III, zatímco klauzule suverenity byla přesunuta do čl. 17 nařízení Dublin III.
23. K výkladu čl. 17 nařízení Dublin III pak směřovala předběžná otázka ve věci C. K. týkající se tzv. „zdravotních případů“, v nichž by riziko porušení zákazu nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU nevyplývalo ze systémových nedostatků v příslušném členském státě, ale ze zdravotního stavu žadatele. Soudní dvůr připustil, že mohou existovat výjimečné situace, kdy i bez ohledu na kvalitu přijetí a péči dostupnou v členském státě příslušném pro posouzení žádosti, nebude možné vyloučit, že přemístění žadatele o azyl, jehož zdravotní stav je obzvláště závažný, může pro něj samo o sobě s sebou nést skutečné riziko nelidského či ponižujícího zacházení. V takovém případě, orgány dotčeného členského státu (včetně soudů) nemohou nepřihlédnout k těmto

skutečností (odst. 75 rozsudku C. K.). I pokud by však taková situace nastala, *nevzniká členskému státu povinnost převzít příslušnost na základě čl. 17 nařízení Dublin III* (bod 88 rozsudku C. K.). Soudní dvůr ponechal uplatnění čl. 17 nařízení Dublin III v diskreci členských států. Pokud by zdravotní stav žadatele byl natolik závažný, že by samotné jeho přemístění představovalo skutečné riziko nelidského a ponižujícího zacházení a toto riziko by nebylo možné vyloučit ani přijetím opatření podle čl. 29 až 32 nařízení Dublin III a kapitoly III prováděcího nařízení Komise (ES) č. 1560/2003, bylo by povinností orgánů členského státu, aby *odložily výkon rozhodnutí o přemístění do doby, než zdravotní stav žadatele jeho přemístění umožní*. Teprve pokud by zdravotní stav žadatele neumožnil přemístění během šestiměsíční lhůty stanovené v čl. 29 odst. 1 nařízení Dublin III, zanikla by povinnost příslušného státu k převzetí žadatele a příslušným státem by se *v důsledku uplynutí této lhůty* (nikoliv na základě čl. 17 nařízení Dublin III) stal dožadující členský stát, tedy stát, v němž se žadatel fyzicky nachází (body 76 až 90 rozsudku C. K.; viz též rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2017, č. j. 1 Azs 398/2017-25).

24. Jak vyplývá z výše uvedeného, na rozdíl od shora popsané situace existence systémových nedostatků (pro níž v nařízení Dublin III nyní existuje speciální výslovná úprava), v případě diskreční klauzule zakotvené v čl. 17 nařízení Dublin III *nevzniká členskému státu povinnost převzít příslušnost ani tehdy, pokud by v určitých případech (popsaných v rozsudku C. K.) hrozilo porušení čl. 4 Listiny základních práv EU (který v zásadě odpovídá čl. 3 Úmluvy)*. Takové situace mají být řešeny pouze odkladem vykonatelnosti rozhodnutí s tím, že pokud riziko porušení čl. 4 Listiny základních práv EU přetrvává natolik dlouho, že dojde k marnému uplynutí lhůty podle čl. 29 odst. 1 nařízení Dublin III, stane se členský stát, ve kterém se žadatel nachází, příslušným na základě uplynutí této lhůty, nikoliv proto, že by byl povinen aplikovat čl. 17 nařízení Dublin III.
25. Diskreční povahu čl. 17 nařízení Dublin III potvrzuje i následná judikatura Soudního dvora. V rozsudku ze dne 23. 1. 2019, *M. A. a další*, C-661/17 (viz zejm. body 58 až 60), Soudní dvůr zdůraznil, že ze znění čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, jasně vyplývá, že toto ustanovení je fakultativní, neboť ponechává na uvážení každého členského státu, zda posoudí žádost o mezinárodní ochranu, která mu je předložena, i když není příslušný podle kritérií pro určení příslušného členského státu ve smyslu tohoto nařízení. Soudní dvůr dodal, že možnost takového postupu není žádným zvláštním způsobem podmíněna (odkázal přitom na rozsudek ze dne 30. 5. 2013, *Halaf*, C-528/11, bod 36). Každý členský stát se tudíž může svrchovaně rozhodnout s ohledem na politické, humanitární a praktické úvahy, zda přijme žádost o mezinárodní ochranu k posouzení, třebaže není příslušný na základě kritérií stanovených tímto nařízením (viz také rozsudek ze dne 4. 10. 2018, *Fathi*, C-56/17, bod 53). S ohledem na rozsah posuzovací pravomoci takto přiznané členským státům je podle Soudního dvora na dotčeném členském státu, aby určil, za jakých okolností si přeje využít možnost danou diskrečním ustanovením podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Soudní dvůr připomněl, že tento závěr je v souladu s jeho judikaturou týkající se fakultativních ustanovení, podle které tato ustanovení přiznávají členským státům širokou posuzovací pravomoc (viz rozsudek ze dne 10. 12. 2013, *Abdullahi*, C-394/12, bod 57 a citovaná judikatura), a také s cílem uvedeného čl. 17 odst. 1, aby byly zachovány výsady členských států při výkonu práva na poskytnutí mezinárodní ochrany (rozsudek ze dne 5. 7. 2018, *X.*, C-213/17, bod 61 a citovaná judikatura).
26. Pro úplnost lze dodat, že ve výše zmíněném rozsudku *M. A. a další* Soudní dvůr s ohledem na popsanou širokou posuzovací pravomoc uzavřel, že ani úvahy týkající se nejlepšího zájmu

dítě nemohou zakládat na straně členského státu povinnost, aby uvedené možnosti využil a sám posoudil žádost, k jejímuž posouzení není příslušný (bod 17 rozsudku *M. A. a další*). V této souvislosti je pak třeba dodat, že ve věci *M. A. a další* bylo dotčené nezletilé dítě žadatelem (viz bod 33 citovaného rozsudku), vztahovaly se na něj tedy záruky pro nezletilé podle čl. 6 nařízení Dublin III. Ani tato situace však nebyla způsobila založit povinnost státu k převzetí příslušnosti.

27. Z výše uvedených příkladů je zřejmé, že unijní právo přiznává členskému státu široký prostor pro uvážení, zda se rozhodne využít svého oprávnění převzít příslušnost k posouzení žádosti, k níž jinak příslušný není. Čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III (na rozdíl od odstavce 2, který upravuje zrcadlovou situaci, kdy by naopak ČR žádala jiný členský stát, aby příslušnost namísto ČR převzal) neobsahuje žádné omezení z hlediska důvodů použití, ani žádný neurčitý pojem (např. „případ hodný zvláštního zřetele“, jak výslovně uvádí např. § 14 zákon o azylu). Členský stát může svého oprávnění podle odstavce 1 využít s ohledem na politické, humanitární a praktické úvahy (viz rozsudek Soudního dvora *M. A. a další* citovaný výše v bodu 25).
28. Tato skutečnost na druhou stranu neznamena právo členského státu, resp. rozhodujícího správního orgánu k libovůli. Určité limity správního uvážení žalovaného vyplývají z vnitrostátní judikatury. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je namístě úvahu o aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III ustanovení učinit (viz rozsudek NSS ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat, přesto však v rámci nich jsou patrné dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat. V první řadě případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k ČR, resp. tato má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby České republiky či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (viz jeho čl. 3 odst. 2). V druhé z popsaných typových skupin případů je v první řadě namístě nejprve zkoumat, zda by tyto důsledky mohly skutečně s významnou pravděpodobností nastat, a pokud ano, zda stát příslušný podle nařízení může sám učinit opatření, která by zajistila ochranu žadatele před těmito důsledky (bod 33 citovaného rozsudku).
29. V rozsudku č. j. 2 Azs 222/2016-24 Nejvyšší správní soud dále zdůraznil, že užití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III má být vyhrazeno jen vskutku výjimečným případům. Úvahu o tom, zda případně neuplatnit diskreční oprávnění podle výše zmíněného ustanovení, je proto správní orgán povinen učinit a ve svém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem projevít jen tehdy, vyjdou-li v řízení najevo takové okolnosti, z nichž je patrné, že uvedené úvahy je v konkrétním případě třeba. Nevyjdou-li žádné takové okolnosti najevo, absence zmínky o diskrečním oprávnění nečiní rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.
30. Z povahy rozhodnutí vydaného na základě správního uvážení pak vyplývá také omezený rozsah soudního přezkumu (viz např. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2015, č. j. 8 As 133/2014-51, č. 3314/2015 Sb. NSS, bod 23 a judikaturu tam citovanou). Při přezkumu rozhodnutí založených na správním uvážení soud zkoumá pouze to, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení nebo zda toto uvážení nezneužil (viz § 78 odst. 1 s. ř. s.). Za tímto účelem pak posuzuje, zda správní rozhodnutí nebylo zatíženo svévolí rozhodujícího orgánu, zda

nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (viz např. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, nebo usnesení NSS ze dne 24. 3. 2014, č. j. 8 Azs 16/2013-56, bod 8). Soudu proto nepřisluší nahrazovat správní uvážení náležející správnímu orgánu vlastním uvážením soudním (srov. např. usnesení NSS ze dne 1. 9. 2021, č. j. 1 Azs 152/2021-68).

31. Žalobce nyní napadenému rozhodnutí vytýká mimo jiné nesrozumitelnost a vnitřní rozpor, přičemž odkazuje na různé pasáže rozhodnutí, které obsahují protichůdné informace. Žalobci lze přisvědčit potud, že se žalovaný skutečně dopustil chyby, neboť v odůvodnění zůstalo několik vět, které se evidentně týkají jiného případu. Na straně 5 dole žalovaný započal obecný výkladě čl. 17 nařízení Dublin III, k němuž bylo na straně 6 nahoře připojeno několik nesouvisejících vět: *„Podle čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Žadatel nemá na území České republiky žádné přímé příbuzné. V České republice je poprvé. Jeho přítelkyně je Ukrajinka žijící na Ukrajině. Žadatel neprojevil žádnou snahu o legální vstup na území České republiky. Jeho výhrady k Chorvatsku jsou všeobecného charakteru. Žadatel je mladý a zdravý člověk, který je ve věku, kdy, pokud projeví zájem, se může adaptovat na podmínky druhé země. Chorvatština je navíc i jazykově podobná ruštině.“* Následně navazuje opět obecný výklad právní úpravy a související judikatury a teprve poté žalovaný hodnotil konkrétní skutkové okolnosti nynější věci.
32. S ohledem na umístění nesouvisejících vět uprostřed právního výkladu a s ohledem na jiné části napadeného rozhodnutí a celkový kontext je nepochybné, že nesouvisející věty jsou pouze pozůstatkem zkopírovaného textu z jiného rozhodnutí. Jedná se tedy o chybu v psaní, která nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť je bez důvodných pochybností zřejmé, proč žalovaný neaplikoval čl. 17 nařízení Dublin III. Žalovaný by se však měl obdobných chyb vyvarovat, neboť to není poprvé, kdy se soud setkal v rozhodnutí žalovaného s pasážemi, které zjevně patřily k jinému případu. Žalovaný by neměl spoléhat na to, že z celkového kontextu rozhodnutí budou soudy vždy schopny dovodit skutečné rozhodovací důvody a že odhlédnou od obdobných zjevných chyb.
33. Z napadeného rozhodnutí žalovaného vyplývá, že při úvahách o možném využití čl. 17 nařízení Dublin III žalovaný zohlednil, že žalobcův zdravotní stav nevyžaduje mimořádnou péči a že žalobce nedoložil žádné lékařské zprávy, z nichž by byl jeho zdravotní stav patrný. Dále žalovaný konstatoval, že žalobce není závislý na jiných osobách, do ČR se dostal sám a pobytové středisko opustil pouze na 1 den, z čehož žalovaný dovodil, že žalobcovi synové se o něj nemohou nebo nechťejí starat. Tento závěr žalobce v žalobě nijak nezpochybnil. Žalovaný vzal v úvahu též předchozí jednání žalobce (žádosti o mezinárodní ochranu ve Švédsku, Dánsku, Nizozemsku a nyní v Chorvatsku), které je v rozporu se smyslem evropského azylového systému a nařízení Dublin III (viz výše bod 15).
34. Tyto úvahy žalovaného jsou plně přezkoumatelné a nevybočují z mezí logického usuzování. S ohledem na skutkové okolnosti věci (zejm. skutečnost, že žalobcovi synové žijící v ČR jsou dospělí a žalobce je s nimi podle svých slov pouze v nepravidelném kontaktu) soud neshledal, že by žalovaný překročil meze správního uvážení nebo je zneužil. Správnost závěru žalovaného založeného na správním uvážení soud v souladu s ustálenou judikaturou posuzovat nemůže a nemůže nahrazovat správní uvážení žalovaného uvážením vlastním (viz výše bod 30).

35. Z tohoto důvodu pak není relevantní ani odkaz na jiné rozsudky, které nadto nejsou přílehlavé co do skutkových okolností. V rozsudku č. j. 33 Az 51/2020-39 Krajský soud v Brně zrušil napadené rozhodnutí, protože měl žalovaný při hodnocení možnosti přemístění zohlednit důsledky tehdy probíhající pandemie onemocnění covid-19 a měl se také podrobněji zabývat dlouhodobým vztahem žalobce k českým poměrům, který vyplýval ze skutečnosti, že zde žalobce řadu let žil a podnikal. Nynější žalobce však pobýval v ČR pouze v minulosti na základě doplňkové ochrany, o jejíž prodloužení nepožádal a v roce 2013 odcestoval zpět do Ruska. Nadto, rozsudky jiných krajských soudů není zdejší soud vázán. Přílehlavý není ani odkaz na rozsudek NSS č. j. 5 Azs 24/2023-23, neboť podle něj se žalovaný dostatečně nevyjádřil ke skutečnosti, že stěžovatelka byla v ČR přijata ke studiu na konzervatoři.
36. Soud shrnuje, že neshledal napadené rozhodnutí nezákonným ani nepřezkoumatelným. Žalovaný nepochybil při určení příslušnosti členského státu podle čl. 3 odst. 2 prvního pododstavce nařízení Dublin III a v rámci posouzení možné aplikace diskrečního ustanovení čl. 17 téhož nařízení nepřekročil meze správního uvážení. Z uvedených důvodů soud neshledal opodstatněnou ani zcela obecně formulovanou námitku porušení § 3, § 50 odst. 2 a 3 a § 68 odst. 3 správního řádu.
37. Závěrem soud připomíná, že krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení ve smyslu § 76 s. ř. s., které nebyly žalobcem výslovně namítány, pouze pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost či jiné vady, které by bránily přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, soud neshledal.

V. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

38. Soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
39. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. září 2024

Mgr. Věra Pazderová, LL.M., M.A., v. r.
soudkyně